

κοῖς τε καὶ Βουλγαρικοῖς, τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Σλαβικὴν γλῶσσαν, τὴν τε Ἀρχαίαν καὶ Νέαν Ἑκκλησιαστικὴν Μουσικὴν καὶ ἀφιερῶσαντος τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν εἰς τὸ Διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα ἀμφωτέρων τῶν γλῶσσῶν καὶ εἰς τὸ ψάλλειν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ὡς προβιβασθέντος ὑπὸ τοῦ τότε Ἀρχιερέως εἰς Πρωτοψάλτην, ὡς σύνηθες τοῦτο ἦν, καὶ καθ' ἑκάστην Κυριακὴν καὶ ἑορτὴν κηρύττοντος τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ δι' ὁμιλιῶν, τῆς δὲ μητρὸς Τριανταφυλῆς προσκινήτριας, θυγατρὸς Χρήστου ἐμποροῦ ἐξ Ἰαμπόλεως φονευθέντος ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, διδασκαλίσσης ὁμοίως κορασίων ἡλικιωμένων, διαγόντων ἀμφωτέρων χριστιανικωτάτην ζωὴν διὰ προσευχῆς, νηστειῶν καὶ ἐναρέτων πράξεων καὶ μιμουμένων τὴν ἀληθῆ ζωὴν τοῦ Ἀγίου ὄρους! Τῷ δὲ 1828-ω καὶ 1829-ω ἔτει ἐν τῷ Ῥωστικο-Τουρκικῷ πολέμῳ ἀπελθόντων τῶν γονέων μου μετὰ τῶν τέκνων αὐτῶν εἰς Βλαχίαν, ὡς ἔπραξεν ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ πόλις, ὁ μὲν πατήρ μου ἐτελεύτησεν ἐν Πλαεστίῳ ὑπὸ τῆς τότε χολέρας, ἡ δὲ μήτηρ μου χήρα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα, ὅπου τρία ἔτη ἐδιδασκόμην ἐν τοῖς Σχολαίοις ἡμῶν τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Μουσικὴν. Πατριῶται δὲ τινες φιλόμουτοι ἐμπορευόμενοι μετὰ Κωνσταντινουπόλεως ἔλαβον πατρικὴν πρόνοιαν ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ ἔστειλάν με εἰς Κωνσταντινούπολιν δι' ὑποστηρίξεως αὐτῶν καὶ ἐκεῖ ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους ἐν Ξηροκρήνῃ Σχολῇ, (ὅπου μοι ἐδόθη καὶ τὸ ἐπίθετον Εὐκαρπίδης (Доброплоднѣй) ὑπὸ τοῦ Διδασκάλου μου Κυρίου Εὐθυβούλου συνεργαζομένου μετὰ τῶν συναδελφῶν αὐτοῦ τοῦ Κυρίου Φιλαλήθους, Ν. Κοντογούρη, Ἀριστόφρονος, Δημητρίου, τοῦ Γάλλου Διδασκάλου καὶ τοῦ Διευθυντοῦ Σαμουήλ τοῦ Ἀρχιερέως πρῶν Μεσημβρίας) τελειώσας τὴν σειρὰν τῶν μαθημάτων μου καὶ λαβὼν τὸ δίπλωμά μου ἐπιγεγραμμένον ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τῆς Ἱεράς Συνόδου καὶ τοῦ Διευθυντοῦ παρέδωκα ἑαυτὸν τῷ Διδασκαλικῷ ἐπαγγέλματι ἀρχίσας ἀπὸ τοῦ 1842-ου ἔτους διδάσκων ὡς ἔπεται.